

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	2013899034
Dátum vydania rozhodnutia:	05.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2013899034.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Igora Burgera vo veci uznania cudzozemského rozhodnutia, týkajúceho sa občana Slovenskej republiky Y. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody vo Veľkej Británii, prerokoval na neverejnom zasadnutí v Bratislave 5. marca 2014 odvolanie odsúdeného Y. P. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 5. novembra 2013, sp. zn. 6Ntc 10/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného Y. P. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 5. novembra 2013, sp. zn. 6Ntc 10/2013, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Korunného súdu v Sheffielde, zo dňa 11. decembra 2009, sp. zn. T20097410, ktorým bol občan Slovenskej republiky Y. P., nar. XX. K. XXXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody vo Veľkej Británii, uznaný vinným z trestného činu pašovania ľudí do Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s § 57 ods. 1 a/ Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu obchodovania s ľuďmi v rámci Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s 58 ods. 1 a/ Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu obmedzenia osobnej slobody (trestný čin podľa Zvykového práva), trestného činu nútenia k detskej prostitúcii alebo pornografii - v rozpore s 48 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu riadenia detskej prostitútky alebo dieťaťa zúčastňujúceho sa na pornografii - v rozpore s § 49 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, na tom skutkovom základe, že

1. v období medzi 25. májom 2009 a 13. júnom 2009 zámerne sprostredkoval alebo napomohol príchodu I. V. do Spojeného kráľovstva, s úmyslom vykonať jej alebo v súvislosti s ňou po jej príchode do ktorejkoľvek časti sveta čokoľvek, čo by zahŕňalo spáchanie príslušného trestného činu,

2. v období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 zámerne sprostredkoval alebo napomohol

cestovaní I. V. v rámci Spojeného kráľovstva, s úmyslom vykonať jej alebo v súvislosti s ňou počas alebo po ukončení cesty v ktorejkoľvek časti sveta čokoľvek, čo by zahŕňalo spáchanie príslušného trestného činu.

3. V období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 nezákonne a protiprávne uväznil I. V. a zadržával ju proti jej vôli,

4. v období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 úmyselne prinútil I. V., osobu mladšiu ako 18 rokov, konkrétne vo veku 15 rokov, aby sa stala prostitútkou, bez odôvodnenej viery, že I. V. mala 18 alebo viac rokov,

5. V období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 úmyselne riadil aktivity I. V. vo vzťahu k prostitúcii I. V., ako osoby mladšej ako 18 rokov, konkrétne vo veku 15 rokov, bez odôvodnenej viery, že I. V. mala 18 alebo viac rokov

za čo bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody na 17 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. krajský súd odsúdeného pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal odsúdený odvolanie. Napadnuté rozhodnutie je podľa jeho názoru nesprávne, nakoľko v prípade výkonu trestu tak, ako bol rozhodnutím uznaný, by bol jeho trest prísnejší než v Spojenom kráľovstve. V štáte, v ktorom si v súčasnosti trest vykonáva, by bol automaticky prepustený z výkonu trestu po vykonaní 1/2 trestu, zatiaľ čo vzhľadom na ustanovenie § 66 a nasl. slovenského Trestného poriadku by bolo jeho prípadné podmienené prepustenie viazané na prísnejšie podmienky. Preto žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil a sám rozhodol tak, že mu primerane upraví dĺžku trestu tak, aby sa jeho postavenie žiadnym spôsobom nezhoršilo.

K odvolaniu odsúdeného podal písomné doplnenie aj jeho obhajca Mgr. Michal Lyso. Poukazoval na to, že v zmysle čl. 8 ods. 2 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii pokiaľ je dĺžka trvania trestu nezlučiteľná s právom vykonávajúceho štátu, príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže rozhodnúť o prispôsobení trestu, len ak tento trest prekračuje maximálnu stanovenú sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa jeho vnútroštátneho práva. Slovenská republika nevyužila v zmysle čl. 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia možnosť stanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase. V zmysle práva štátu pôvodu (konkrétne v zmysle ustanovení Criminal Justice Act 2003) pre všetky tresty odňatia slobody uložené za trestné činy spáchané po mesiaci apríl 2005, ktorých dĺžka je 12 mesiacov a viac, je automaticky realizované podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po odpykaní polovice trestu, pričom tieto osoby sú podrobené probačnému dohľadu Probation Service až do vypršania pôvodného trestu. V prípade odsúdených, ktorí sú cudzincami a bol im uložený aj trest deportácie, môže byť trest odňatia slobody skrátený ešte o ďalších 270 dní. V prípade odsúdeného Y. P. by podmienené prepustenie prichádzalo do úvahy 15. decembra 2007, ako to potvrdzujú údaje na čl. 11 a 20 spisu.

Tým, že Slovenská republika nevyužila možnosť danú v čl. 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia, by súd v prípade rozhodovania o podmienenom prepustení z výkonu trestu rozhodoval v zmysle § 66 až 68 slovenského Trestného poriadku, čím by sa postavenie odsúdeného zhoršilo, nakoľko v jeho prípade by prichádzalo do úvahy podmienené prepustenie po vykonaní 2/3 resp. 3/4 uloženého trestu. Krajský súd mal preto v zmysle § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. primerane upraviť trestnú sankciu tak, aby nedošlo k zhoršeniu postavenia odsúdeného, a teda takto upravená trestná sankcia by zodpovedala právnej úprave automatického podmieneného prepustenia odsúdeného v štáte pôvodu.

Ďalej obhajca poukazoval na to, že súhlas, ktorý odsúdený udelil v súvislosti s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky následne listom z 13. decembra 2013, adresovaný príslušnému orgánu štátu pôvodu, odvolal. Mal za to, že pôvodný súhlas odsúdeného bol získaný v rozpore s právom štátu pôvodu, nakoľko mu mala byť zo strany úradníka The Foreign National Officer v HMP Full Sutton poskytnutá informácia, že jeho repatriácia na Slovensko nebude mať žiaden vplyv na jeho prepustenie v roku 2017. Keďže v tomto postupe videl odsúdený porušenie jeho ľudských práv, požiadal príslušný orgán štátu pôvodu o zrušenie žiadosti o výkon trestu v Slovenskej republike. Okrem toho svojím listom z 24. decembra 2013 „EU Prisoner Transfer Agreement“ vyjadril svoj nesúhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a sám vo veci rozhodol tak, že vo výroku o treste primerane upraví dĺžku trestu uloženého rozsudkom Korunného súdu v Sheffielde zo dňa 11. decembra 2009, sp. zn. T20097410 tak, aby sa postavenie odsúdeného žiadnym spôsobom nezhoršilo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí), príslušnému súdu v zákonnej lehote (§ 309 ods. 1 Tr. por.). Zároveň zistil, že odvolanie odsúdeného Y. P. nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že na Krajský súd v Bratislave bolo dňa 14. augusta 2013 doručené v zmysle § 12 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí podanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky obsahujúce: osvedčenie Ministerstva spravodlivosti Veľkej Británie z 12. júla 2013 uvedené v čl. 4 Rámcového rozhodnutia rady 2008/909/JHA z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len Rámcové rozhodnutie), overenú kópiu rozsudku Korunného súdu v Sheffielde z 11. decembra 2009, sp. zn. T20097410, spolu s ďalšími relevantnými písomnosťami. Následne Krajský súd v Bratislave postúpil podanie Krajskému súdu v Trnave, nakoľko v zmysle § 12 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí je tento príslušný na konanie z dôvodu, že odsúdený má v jeho obvode obvyklý pobyt.

Zo zápisnice na čl. 50, spísanej 26. marca 2013, vyplýva, že odsúdený súhlasil s prevozom na Slovensko na účely vykonania trestu.

V zmysle § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 tohto zákona neustanovujú inak, a ak

a/ odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky,

b/ odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky, alebo

c/ odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky, alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

V zmysle § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia

pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia podľa článku 5 rámcového rozhodnutia označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Ako vyplýva z osvedčenia Ministerstva spravodlivosti Veľkej Británie z 12. júla 2013 (č.l. 8), z časti h/ bod 2/, trestné činy pašovanie ľudí do Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s § 57 ods. 1 a/ Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, obchodovanie s ľuďmi v rámci Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s 58 ods. 1 a/ Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, obmedzenie osobnej slobody (trestný čin podľa Zvykového práva), nútenie k detskej prostitúcii alebo pornografii - v rozpore s 48 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, riadenie detskej prostitútky alebo dieťaťa zúčastňujúceho sa na pornografii - v rozpore s § 49 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, boli označené v osvedčení ako obchodovanie s ľuďmi, sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia. V danom prípade bola teda splnená podmienka uvedená v § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí (tento trestný čin patrí do kategórie trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, konkrétne § 4 ods. 3 písm. c/, písm. d/ zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí).

Ďalej najvyšší súd zistil, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keď si pre rozhodnutie o uznaní predmetného rozhodnutia zabezpečil aj vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Trnave, pričom prokurátor vo svojom vyjadrení k uznaniu rozhodnutia zaujal kladné stanovisko.

Najvyšší súd, rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia, uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g/ predmetného zákona (odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje).

V súvislosti s námietkou obhajcu, že odsúdený odvolal svoj súhlas s odovzdaním na výkon trestu na Slovensko, najvyšší súd poukazuje na článok 6 bod 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia, podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Na záver najvyšší súd vo vzťahu k danému trestu poznamenáva, že rovnako ako krajský súd nezistil s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 až ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí potrebu jeho nahradenia, či primeranej úpravy a ako správne hodnotí tiež i zaradenie odsúdeného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní odsúdeného Y. P. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.